

gøre sig overvejelser om punktafgifter på tobaksvarer, og om der den samme dag er nogen, som har købt en skrabeplade, om der er nogen, der har indleveret en tipskupon osv., og dette regnestykke skal den lille butiksindehaver så holde kørende i hovedet, mens fru Jensen lægger varer op på transportbåndet!

Når så lige præcis grænsen på de 10 mio. kr. bliver nået, skal transportbåndet stoppes. Så skal man bede kunderne om at forlade butikken, og man lukker for resten af året indtil den 1. januar det efterfølgende år. Derefter kommer der så en melding fra Danmarks Statistik gående ud på, at nu har man med et eller andet teknisk beregningsdetailomsætningsindeks fundet ud af, at nu er det ikke længere 10 mio. kr., nej, nu er det måske 11.159.085 kr., og så er det dét tal, som købmanden eller skotøjshandleren, eller hvem det måtte være, skal have kørende i hovedet og holde øje med. Det kunne godt være skotøjshandlerne, hvis de ligger ude i et sommerhusområde, hvor de også sælger sådan nogle smarte sommersko, som man går i nede på stranden. Den mangfoldighed er der nemlig ude omkring, at butikkerne har et stort og rigt holdigt udvalg af forskellige varer.

Men hvorom alt er, så er det altså et nyt tal, som man skal holde øje med, og så er det igen, at man skal stoppe transportbåndet. Det kan så være den 19. september eller den 22. december eller måske allerede i juni måned, hvis det går rigtig godt. Så skal man lukke butikken, og så må man ikke holde åbent, for hvis man gør det, forbyder man sig, man får straf, man får bøde, og man får konfiskeret sit udbytte.

Den form for tilstande er ganske uacceptable i Danmark, og hvad værre er: Vi får jo altså en situation, hvor der er nogle, der skal gå rundt og føre kontrol med det her. Der er nogle, der skal anmelde folk, for det kan jo være, der er en købmand – når fru Jensen fortæller, at hun har fem børn derhjemme, som er meget sultne, og hun er nødt til at købe mælk og havregryn til dem – som forbarmer sig og lader hende få lov til at købe varerne, og så har han altså forbrudt sig. Så er der nogle, der vil anmelde vedkommende, og så skal vi ulejlige myndighederne med at tage ud at konfiskere og udstede bøder osv.

Derfor er selve den idé om at indføre en beløbsgrænse lige så dødfødt, som dengang vi opbyggede Berlinmurene i butikkerne, hvor der skulle rulles store stålgitre ned, så folk ikke kunne få armen ind og købe makrelsalat eller tomat eller mayonnaise til makrelsalaten, eller

hvordan det nu har været, kaffefilte osv., alting har jo haft sin sæson. Og tidligere end det var det så disse sortimentslister, som det var fuldstændig umuligt at håndhæve – og heldigvis for det. Vores myndigheder meddelte også af og til, at de ikke ville gå ud og tjekke, hvad folk havde i indkøbskurven.

En beløbsgrænse er med til at præmiere den, der driver sin butik dårligt, og straffe den, der driver sin butik godt.

Så er der under debatten i dag ved at udkrystallisere sig det, at man måske godt kan se, at de dér 10 mio. kr. nok ikke er hensigtsmæssigt, men at man skal høre op. Man vil ikke gå helt op på de 15 mio. kr., som der ellers oprindeligt stod i lovtæksten, men man skal så finde et eller andet beløb derimellem.

Vi vil godt advare imod, at Folketinget går ind og sidder – måske engang sent i aften – og siger: Jamen det skal så være 12,389 mio. kr. For den beløbsgrænse kan altså betyde liv eller død for den enkelte butik. Man sidder og handler politisk, og det her har jo ikke noget som helst med politik at gøre; det har ikke noget med ideologi at gøre, nej, det er simpel handel. Man sidder og afgør, om nogle butikker skal overleve, ja eller nej. Den form for lovgivning bryder vi os bestemt ikke om.

Nej, det, vi kunne håbe på, er, at når den færdige lov skal til trykning ude hos Schultz, kommer de til at skrive forkert, så der i lovtæksten i stedet for at stå 10 mio. kr. kommer til at stå 10 mia. kr. Så var vi sikre på, at de fleste danske butikker havde en chance for at komme til at leve videre.

Derfor synes vi ikke, at hele det show omkring, hvorvidt det skal være 10 mio. kr., eller det skal være et andet antal millioner kroner, er Folketinget værdigt. Nej, det, vi burde gøre, var at erkende med hensyn til lov om butikstid, at den periode, hvor vi skulle have den slags i Danmark, er forbi. Nu skal vi have afskaffet den her lovgivning.

Vi skal sørge for, at butikkerne selv afgør det, og heldigvis – jeg har glædet mig meget over fru Lotte Henriksens indlæg i dag – er det ikke længere sådan, at man også i Socialdemokratiet tror, at så skal butikkerne holde åbent døgnet rundt, osv. Nej, heldigvis har man selv i Socialdemokratiet indset, at det betyder, at så bestemmer butikkerne selv, hvornår de vil holde åbent. Nogle vil holde åbent om natten, nogle vil holde åbent om morgenen, og nogle vil måske holde åbent hele tiden, men det er en afgørelse, de selv træffer.